

принцъ, когато не съмъ свободенъ, да правѣ добро? Тогава не драго да бѣде нѣкой голѣмъ господаръ, когато може да улѣгчава бѣднитѣ.“ Веселинъ като чу принца да говори тъй, каза му: „Азъ имамъ сичко, сичко, единъ грошъ, на ви го! — Азъ пакъ когато стана царъ щѣ вы възнаградѣ, рѣче Златко, азъ зимахъ този грошъ, да го дамъ на тази сиротѣ бабичкѣ.“ Златко като ся завърна въ царскыя дворъ, царицата го много псува защото не былъ помогналъ на бабичкѣтъ да ся исправи. „Пò-добрѣ да бѣше умрѣла тази проклѣта вещица! рѣче тя на сына си; кадѣ ся не чуло, видѣло, царскый сынъ да ся понизи до толко, та да помогне на една окаянна просекиня? Господжо, и рѣче Златко, азъ мислѣхъ че принцовеѣ сѣ пò-голѣми, само когато струвать добро. — Махни ся, му рѣче царицата, ты си вѣтарничавъ, дѣто говоришь тъй.“ На утрешния день Златко отиде пакъ на ловъ; но той отиде само и само да види какъ ся намираше бабичката. Той љ наидѣ оздравела, и тя му благодари за милостѣтъ, коѣто имѣ той за неѣ. Имамъ още нѣщичко да ви ся помоѣхъ му каза тя: Имамъ добры лешницы и мушмолы; заповѣдайте, та си хапнете нѣколко отъ тѣхъ.“ Принцѣтъ не рачи да отрѣче желаніето на бабичкѣтъ за да не бы да си помисли тя, че той го правеше отъ прѣзрѣніе кѣмъ неѣ; и тъй изѣде нѣколко отъ тѣхъ и му ся уладихъ. „Пощо ви ся струвать толко добри, рѣче бабичката, то сторете добрѣ да си отнесете останалытѣ, та да си позаблѣжвате подиръ яденіето.“ Тя докѣтъ говореше туй, една нейна кокошка почна да кудкудаче и снѣсе едно яйце: бабичката моли принца да си отнесе и туй яйченце, и той го зѣ съ благодареніе; но сѣщоврѣменно той подари четири жълтицы